3328
-2

Naprednjak ob Kongu

Drama v dveh dejanjih

Spisala
grofica M. T. Ledóchowska

Poslovenil
dr. Gr. Rožman

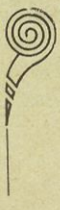

Naprednjak ob Kongu.

Drama v dveh dejanjih.

Spisala
grofica M. T. Ledóchowska

Poslovenil
dr. Gr. Rožman.

Ljubljana 1923.
Založila Družba sv. Petra Klaverja.

108044 a

Vse pravice pridržane.
Uprizoritev je dovoljena le tedaj, če se naroči 12 iz odov te drame.

D 8337/1950.

Osebe:

Oče Franc, star misijonar.
Oče Klement, mlad misijonar.
Ludovik, krščanski zamorski deček.
Kerfala, Ebuna, Kono } zamorski dečki, učenci misijonske šole.
Sajo Bargaš, trgovec s sužnji.
Matumba, zamorski kralj.
Prvi minister.
Drugi minister.
Katikira, zamorski čarovnik.
Avgusto Serpellini, uradnik svobodne kongoleške države.
Dr. Lebrun, zdravnik.
Zamorci v spremstvu kralja.

Dejanje se vrši pred kat. misijonsko postajo v neki vasi v afriškem pragozdu.

I. dejanje.

Prostor pred kat. misijonsko postajo.

I. prizor.

Oče **Franc** in o. **Klement** prideta od leve strani in se pogovarjata.

O. Klement (nevoljen): Ali naj to nazivljem misijonsko delo? Pol leta je že, odkar sem Vam tu v pomoč —

O. Franc (ga prekine): In nimate še nobenih uspehov. Mislili ste si, da boste zamorce kar po stotinah in tisočih spreobračali, dočim ste zabeležili komaj nekaj krstov umirajočih in se morate mučiti dan za dnem s par polnagimi kanibalčki. Ali ni tako?

O. Klement: Uganili ste! Kolikokrat sem že mislil na svojega starega župnika, kateri me je svaril, ko sem nameraval vstopiti k »Belim očetom«: »Preskusite trikrat svoj poklic, preden se odločite. Tudi tukaj v Belgiji je dovolj duš, ki jih moramo rešiti in dovolj poganov, katere naj bi spreobrnili.« — In odgovoril sem mu tedaj: »Da, gospod župnik, toda je tudi dovolj duhovnikov in redovnikov, ki skrbe za te duše, da niti e n i ni treba iti v pogubo.«

O. Franc: Čisto prav odgovoril.

O. Klement (nadaljuje): »A tam v daljni Afriki je usoda tisočerih duš v naših rokah,

Brez nas ne bodo spoznale Boga in ne bodo dosegle večne sreče.« — Tako sem govoril tedaj, ves navdušen za svoj apostolski poklic. Danes pa vzdihujem po lični vaški cerkvici, po svoji kaplanski sobici ter po dušah, ki so se mi zaupale.

O. Franc (smejé): Tu ga imamo! No, no, ljubi tovariš, odkrito Vam povem svoje mnenje, če zmorete resnico prenesti: Pustite vso sentimentalnost. Če tukaj pridobite eno dušo Bogu, je to v večjo božjo čast, kakor če sto duš v Belgiji vodite, ki bodo tudi brez Vas prišle v nebesa.

O. Klement: Vi lahko govorite. V 18 letih svojega misijonskega delovanja ste mnogo duš že rešili, cele krščanske vasi ustanovili, zidali cerkve in kapele. Celo divji kanibali in ljudožrci se hvalijo, da se smejo imenovati Vaši krvni bratje in skrijejo pred Vami svoje zastrupljene puščice. Mene pa gledajo še vsi zamorci nezaupljivo; kvečjemu otroci se mi še bližajo.

O. Franc: V otrocih imate ključ do src. Po otrocih boste pomalem tudi odrasle pridobili.

O. Klement: Dal Bog, da bi bilo tako. Novega poguma se hočem napiti. Oprostite, častiti tovariš, čutim, da moje prejšnje govorjenje ni bilo vredno misijonarja.

O. Franc: Pa tudi ni bilo tako resno mišljeno! Poznam Vas! Pogum Vam bo s težavami rastel. In težav nam v bodoče bržčas ne bo manjkalo.

O. Klement: Kako? Slutite-li kakšne posebne težave?

O. Franc: Da! Toda tokrat ne od naših kanibalskih črncev, temveč od belokožcev, od kolonialne oblasti.

O. Klement: Oho! Doslej nam je ravno ta dovoljevala svobodno delovanje.

O. Franc: Kdo ve, če ne bo te svobode v kratkem konec.

O. Klement: Kako bi bilo to mogoče?

O. Franc: Ravnokar sem bral v nekem belgijskem listu o hudem napadu na katoliške misijone v Afriki.

O. Klement: O hudem napadu?

O. Franc: Da! Češ: misijonarji izkoriščajo zamorce, posebno otroke v svoj lastni dobiček.

O. Klement: Izkoriščajo?

O. Franc: Misijonarji silijo zamorske otroke v svojih delavnicah k delu in na ta način pridobivajo zelo poceni delavne moči. Tako pišejo. —

O. Klement: Poceni delavne moči? Izborno! Pa obrnimo stavek in recimo: Zamorčki dobijo poceni mojstre, ki jih nauče rokodelstva.

O. Franc: In da mi uničujemo rodbinsko življenje zamorcev, ker pridržujemo otroke in zakonske može po cele mesece v misijonski postaji.

O. Klement: Nesramno! Kajpak, laž nič ne stane. Seveda ti-le gospodje od kolonialne oblasti hočejo prikriti lastno moralno gnilobo, zato kažejo s prstom na nas, češ, misijonarji spodkopujejo nravnost domačega prebivalstva.

O. Franc: Nehoté mora človek tako misliti.

O. Klement: Bomo li take očitke še mirno prenašali?

O. Franc: Za zdaj hočemo samo mirno čakati. Pa dobrega si nič ne obetam.

O. Klement: Nič dobrega? Zame pa je morda ravno to dobro! Prav imate, premalo hudega sem še prestal. Nihče mi ni branil pri-

dobivati duše mojih malih ljudožrcev. Zdaj se bo morda treba boriti za nje! Dobro! Pripravljen sem na borbo.

O. Franc: Kako ste mi po godu! A tu prihajajo Vaši učenci k pouku. Jaz pa grem v kočo k študiju. (Odide na levo.)

2. prizor.

O. Klement, Ludovik, Kerfala, Ebuna, Kono. — Otroci pridejo od desne ter obkrožijo misijonarja.

Otroci: Pozdravljen, oče!

O. Klement: Bog vas sprimi, malčki! Pozni ste! Kaj je temu vzrok?

Ludovik (kazoč na Kerfala in Ebuna): Ta dva sta se zopet enkrat sprla — pa sem ju hotel spraviti.

O. Klement: To si prav storil. Toda zdaj pojte. Vsedite se, da začnemo s poukom. (Se vsede pod palmo, otroci v krogu okoli njega.) Ali ste si kaj zapomnili od zadnjega pouka? Kerfala — ali mi znaš povedati, kako se glasi sedma božja zapoved?

Kerfala (obotavljaje): Ne kradi!

Ebuna: Laže, oče!

O. Klement: Kako to?

Ebuna: Nož mi je ukradel in ga noče vrniti. In zdaj vendar pravi: »Ne kradi.« Ali je to laž, ali pa mi mora vrniti nož.

O. Klement: Kerfala, kaj je resnice na tem? Odgovori!

Kerfala: Jaz sem povedal resnico, ti, Ebuna, ti ne kradi! Nož je ravno tako malo moj kakor pa tvoj. Saj ga nisem ukradel, jaz sem ga hotel samo naprej dati. Tu! (vrže kljubujoče nož

na tla pred misijonarja): Vzemi ga ti, oče, da ga le Ebuna ne dobi.

O. Klement (pobere nož): To je moj nož! Ebuna, priznaj zdaj vse, kako si dobil nož!

Ebuna (poklekne): Odpusti, oče! Saj ne bom več. Včeraj sem te iskal v tvoji koči, pa te ni bilo notri. Nož je ležal na mizi, rezilo se je bliščalo tako lepo kot solnce. In bil sem sam.

O. Klement (bolestno): Sam si bil? O, vi nerazumni otroci! Tako ste si zapomnili moje nauke?

Ludovik: Jaz sem si jih dobro zapomnil, oče! Ali smem povedati?

O. Klement: Povej, Ludovik!

Ludovik: Ebuna ni mogel sam biti; Bog, ki je v nebesih in ki je naš oče, je bil tudi v koči ter je videl, ko je Ebuna vzel nož.

O. Klement: Ali slišiš, Ebuna?

Ebuna (jokaje): Da, da!

Ludovik (nadaljuje): In Oče v nebesih je bil užaljen, ker je Ebuna zaničeval njegovo zapoved.

Ebuna: Zaničeval ga nisem, še mislil nisem nič zlobnega, mikal me je samo nož.

Kerfala (jezen Ebunu): To pravim tudi jaz. Kaj me potem tožiš očetu. Čakaj, jih boš dobil!

O. Klement: Tiho zdaj! Oba sta grešila in zaslužila kazen. Ako pa obžalujeta in obljubita, da se drugikrat, kadar vama pride želja kaj hudega storiti, takoj spomnita na Boga, ki je v nebesih in vse vidi in vse sliši —

Kono: Sliši tudi?

O. Klement (nadaljuje): — in tega ne vzameta, kar ni vajino, vama odpuščam.

Ebuna: Jaz ti obljubljam, oče, in tudi doma bom pripovedoval o velikem Bogu, ki vse vidi in sliši.

O. Klement: Prav tako, dete! Pa povej jim tudi deset božjih zapovedi, katere mora izpolnjevati vsak, kdor hoče k Bogu v nebesa priti.

Kerfala: Deset zapovedi, praviš? Mislil sem, da jih je enajst.

O. Klement (smeje): Deset jih je vendar dovolj. Če te držimo, je Bog z nami zadovoljen.

Kerfala: Hm! Meni je prav — človeško meso je tako dobro!

O. Klement (prestrašen): Kaj misliš s tem?

Kerfala: No, da veliki Bog ni užaljen, če včasih človeško meso jemo. O, Franc nas je učil, da je še enajsta božja zapoved: »Ne jej človeškega mesa.« Ti pa praviš, da jih je samo deset. Torej je dovoljeno jesti človeško meso.

O. Klement: Kaj ti pride na misel, fant! Gnusna razvada, grd zločin je to. Kolikokrat vas moram to še učiti! O, Franc ima čisto prav, le držite se enajste zapovedi, če se vam mora prepovedati tudi, kar je zoper človeško naravo.

Kerfala: No, meni je vseeno. Tu na misijonu itak ne dobim niti grižljeja človeškega mesa. Pa nekaj bi še rad vedel, oče.

O. Klement: Le vprašaj!

Kerfala: V enem slučaju pa vendar ne more biti prepovedano jesti človeško meso.

O. Klement: Vedno je grešno in kaznivo. Toda kateri slučaj misliš?

Kerfala: Jaz mislim sovražnika, ki mi je kaj zelo bridkega storil, katerega sovražim — kakor roparje moje rodne vasi.

Ludovik: Ampak, Kerfala! Kako moreš kaj takega vprašati? Kaj nas pa uči dobri Bog v nebesih: Ljubi svoje sovražnike, povračaj hudo z dobrim, delaj dobro tem, ki te sovražijo.

Kerfala: Hm! Tega pa moji črni možgani ne razumejo, oče! Te ljubiti, ki ti dobro storé, kakor ti in oče Franc, dá, to storim rad, ampak tiste ljubiti, ki me sovražijo? ne verjamem, da bi to mogel. Morda, če mi ti pomagaš, oče, sicer pa gotovo ne.

Ludovik (o. Klementu): Glej, tam nekdo prihaja! Dva belokožca sta. Ali ju poznate?

O. Klement (se ozre): Ne! Bomo videli, kaj želita.

3. prizor.

Serpellini, dr. Lebrun. Prejšnji.

Serpellini (proti o. Klementu): Gospod, Vi imate pouk s temi črnimi fantalini — ne?

O. Klement: Res da! S kom imam čast?

Serpellini: Boste še dovolj kmalu izvedeli! Tu gre pač za verouk?

O. Klement: Da, verouk in nauk o lepem vedenju. Morda se želite udeležiti?

Serpellini: Z veroukom boste takoj končali. — V imenu postave! (Otrokom): Vi ste prosti — v imenu postave! Vi se smete takoj vrniti k staršem. (Otroci se ne ganejo.)

O. Klement: Otroci čakajo, da jih j a z odpustim. (Otrokom): Pustite nas same, otroci, pa ostanite tu v bližini, dokler vas ne pokličem. (Otroci odidejo — k Serpelliniju): Toda gospod, ne poznam ne Vašega imena ne postave, v katere imenu zapovedujete.

Serpellini (potegne listino iz žepa ter jo moli o. Klementu pod nos): Izvolite čitati.

O. Klement (čita): Augusto Perpellini —

Serpellini (popravlja): Z »S« če smem prositi! Stara italijanska rodbina! A nas Italijane najdete povsod, kjer je treba sposobnih glav.

O. Klement (zase): In kjer je kaj dobiti. (Čita naprej): Distriktni komisar neodvisne kongoleške države. Pečat je pristen! (ironično.) Moj poklon, gospod distriktni komisar Serpellini!

Serpellini: Moje primerno spoštovanje, gospod pater! Vi vidite v meni naslednika gospoda Lefebra, ki je bil v Evropo odpoklican. Kompanija askarijev rabi moža, gospod pater! In ta tukaj (na Lebrunа kazoč) je novi zdravnik, moj somišljenik, ki me bo podpiral pri mojem človekoljubnem delu za blagor človeštva tu v Afriki. Kaj ne, gospod doktor?

Lebrun: Brez dvoma, brez dvoma, gospod komisar! Samo moja dolžnost!

Serpellini: In takoj danes pričenjam vršiti svojo službo ter razglašam novo postavo: Verouk se sme otroke učiti le, ako v to dovolijo starši. Razumete, gospod pater?

O. Klement: Nadvse pametna postava! — Torej če mi zamorec, ki ima sedem žen, izroči svojega dečka v pouk, ga moram izrečno vprašati, ali dovoli, da poučujem njegovega otroka v veri, ki mnogoženstvo zabranjuje?

Serpellini: Seveda. Popolnoma pravilno!

O. Klement: In če »mnogoženstveni« oče v skrbi, da ne pride z nazori sinovimi v nasprotje, reče: »Ne!« —?

Serpellini: Potem boste očetovo voljo respektirali, pater, in dečku ne smete braniti, da si vzame pozneje ženâ, kolikor mu ljubo.

O. Klement: A, izborno! Takšno je v vaših očeh človekoljubno delo v blagor človeštva?

Serpellini: Kajpak! V Evropi bi imenovali to napredno delovanje. Kaj ne, gospod doktor?

Lebrun: Brez dvoma, brez dvoma! Napredno delovanje! Nazaj k nepokvarjeni človeški naravi! Popolnoma svoboden razvoj brez vsake kulturne prisiljenosti. Ko bi to v Evropi spoznali!

Serpellini: Potrpljenje! Dani se že! Mi »naprednjaki« bomo vsaj tu v Afriki skrbeli za to, da napredujejo ti barbarski narodi v pravi svobodi, da ne bodo tlačanili rimski temi. Pred vsakim usiljevanjem zastarelih verskih nazorov bomo to ljudstvo čuvali. Razumete, pater?

O. Klement: Vaše besede bi ne mogle biti jasnejše. (Zase): Pravi satanski nazori. (Glasno): Zamorski podaniki svobodne kongoleške države naj obdrže svoje divje šege in čarovniške običaje? —

Serpellini: Če ne pridejo v konflikt s postavo, zakaj ne?

O. Klement: Naj se medseboj kot sužnji prodajajo in sploh naj svobodno s sužnji trgujejo —?

Serpellini: Oho! to nasprotuje postavi in svobodi. Trgovina s sužnji se v mojem distriktu niti imenovati ne sme.

O. Klement: No, torej vsaj to ne! Pa ženâ si lahko vzamejo kolikor hočejo? V Afriki naj žena še nadalje vzdihuje v najhujši sužnosti brezsrčnega moža?

Serpellini: Kaj hočete? V Afriki je žena na to usodo že vajena. Saj ni nič boljša kot živina. Najbrž nima niti duše.

O. Klement (zase): Vedno lepše! (Glasno): Zamorcem tudi ni treba ločiti med mojim in tvojim?

Serpellini: To ureja postava. Če le ne sežejo po blagu belokožcev. Kar si med seboj v nepremagljivem nagonu izposodijo, to nas ne briga.

O. Klement: No, in končno Vašim svobodnim zamorcem tudi ne bo zabranjeno, da drug drugega kratkomalo pojedo? — Vedite namreč, gospod distriktni komisar, da se nahajamo sredi med ljudožrci.

Serpellini (prestrašen): Kaj pravite? Ljudožrci? Da, to je vendar strašno! To nasprotuje vsaki etiki, vsaki kulturi in higieni. Kaj ne, gospod doktor?

Lebrun: Brez dvoma, brez dvoma!

Serpellini: Ljudožrstvo se mora najstrožje kaznovati. Pa morda se samo med seboj koljejo in jedo? Na nas belokožce si ne bodo upali.

O. Klement (smeje): Ravno meso belokožcev jim posebno dobro diši. Šele pred kratkim je prišla cela ekspedicija belgijskih trgovcev tem našim kanibalskim sosedom v roke za dobro kosilo in večerjo!

Serpellini: Orribile! Orribile! Porabite ves svoj vpliv, gospod pater, da zatrete to strašno razvado.

O. Klement: Poskusite Vi, gospod komisar v imenu postave!

4. prizor.

Prejšnji, zamorčki.

Ludovik: Oče, kako dolgo boš še z belimi možmi govoril? Mi bi radi šli domov.

O. Klement: Le pojte! Zvečer vas pa spet pričakujem k pouku.

Serpellini (otrokom, ki odhajajo): Stojte — v imenu postave! Ali tako spoštujete moja povelja? (na Ludovika kazoč k o. Klementu): Kako je ime temu frkolinu?

O. Klement: Za Ludovika je bil krščen.

Serpellini: Kaj, krščen? Že? Čuj, Ludovik: Ko prideš k svojemu očetu, vprašaj ga, ali hoče, da te pater v veri poučuje. Če noče, pa pridi k meni in ti napišem spregled v imenu postave.

Ludovik: Spregled napišite sebi. Pri nas pravijo: »Kdor kobilo daruje, dá tudi žrebe.« Moj oče je dovolil, da sem smel biti krščen, je torej tudi dovolil, da obiskujem verouk.

Serpellini: Hm! S tem ni nič! (K Ebunu): In ti, malček?

Ebuna: Ne reci mi »malček«; imenuj me »prstek«. To je moje ime.

O. Klement (razlaga): Prišel je z zakrivljenim prstkom na svet, odtod njegovo ime.

Serpellini: No, prstek, ali boš povedal svojim staršem, kakšno svobodo ti je dala postava?

Ebuna: Povej ti sam, belokožec! Jaz hočem k temu očetu na pouk in pot tu-sem najdem tudi sam.

Serpellini: Eden neumnejši kot drugi. Se vidi, da je v teh črnih glavicah luč svobode že otemnela, kajne, gospod doktor?

Lebrun: Brez dvoma, brez dvoma! Vi, gospod distriktni komisar, ste pravi mož, da to luč zopet prižge.

Serpellini: Upam! (H Kerfalu): in ta tretji učenec? Kaj je s tem? Kako naj tebe kličem?

Kerfala: Kerfala ali »osliček«. Ravno ko sem se rodil, je priletel prvič osel v našo vas; odtod moje ime.

Serpellini: A, izvrstno! zelo originalno! Čuj osliček, ti mi ugajaš. Tvoji starši morajo biti zelo pametni ljudje in bodo hvaležni, ko izvedo za svobodo, katero jim ponujam v imenu postave.

Kerfala (temno): Ne govori mi o mojih starših, belokožec!

O. Klement (razlagaje): Sirota je in že pol leta tu v misijonu. Arabci so napadli njegovo rojstno vas, očeta in brate umorili, mater in sestro pa gnali v sužnost.

Kerfala (zase): O uboga mama!

Serpellini: To je krasno! (Se hitro popravi): Hočem reči, kakor nalašč sem te našel. Ti si prost, osliček, in lahko greš kamor hočeš.

Kerfala: Prost sem že, ampak dobri očetje mi dajo kruha in dela.

Serpellini: Jaz ti dam kruha in le čisto malo dela. Ti me boš samo na mojih izletih spremljal, mi pripravljal kosilo ter mi boš tolmač. Ves drugi čas lahko spiš, ješ in piješ kolikor ti drago. Bodi moj boy! Ali hočeš?

Kerfala (obotavljajoč se): Bi že! Življenje v misijonu mi je predolgočasno; ampak —

Serpellini: Kaj »ampak«! Odloči se brzo!

O. Klement (opominja): Kerfala, pomisli kaj delaš! Še nekaj tednov in dal bi ti bil rožni venec katehumenov.

Kerfala: Shrani mi ga dotlej, da se vrnem, oče! Mene vleče v svet — (zase) morda izvem tam zunaj, kje sta mati in sestra — in potem se morem maščevati nad roparji.

Ludovik, Ebuna, Kono: Ostani pri nas, Kerfala. Ne žali našega očeta!

Kerfala (osorno): Pustite me! (K Serpelliniju): Belokožec! Hočem biti tvoj boy, pa samo tako dolgo, dokler me bo veselilo!

O. Klement: Nespametni otrok! V pogubo greš!

Serpellini: Bravissimo, moj osliček! Bom že skrbel za to, da te bo veselilo dolgo pri meni ostati. — (O. Klementu): Gospod pater! Menim, da sem svoj posel tu opravil. Nočem Vas dalje zadrževati. Ostanem še nekaj časa tukaj.

O. Klement: Naša misijonska postaja je komaj 100 korakov oddaljena. Gotovo se želite našemu misijonskemu predstojniku o. Francu predstaviti?

Serpellini (drzno): Ali pa on meni! Bom zelo rad pripravljen za sprejem, pa šele v popoldanskih urah. Narava ima svoje zahteve. Od jutra nisem še ničesar zaužil.

O. Klement (zase): Ali naj ga povabim na naše siromašno kosilo? Naj bo! — (Glasno): Mislim, da ravnam v smislu svojega predstojnika, če Vas povabim k našemu kosilu. Zadovoljiti se boste morali pač z jedilnim listom ubogega misijonarja.

Serpellini (zbadljivo): Vaša pikantna kuhinja in izborni muškatelec so znani že po vsem distriktu. Pa moj bolehni želodec prenaša le prav preprosto hrano — in to nosim vedno s seboj.

O. Klement (zase): Oj ti hinavec — boji se samo naših skromnih živil. (Glasno): Kakor želite! Izvolite ostati tu v senci, jaz ne bom motil. (Otrokom): Otroci pojdite! (Kerfalu): In ti prijatelj?

Kerfala (kljubovalno): Ostanem tu! Toda kmalu se bom vrnil.

O. Klement (odhajajoč): Dal Bog!

5. prizor.

Serpellini, Lebrun, Kerfala.

Serpellini: Osliček, sedaj pa takoj k delu. (Lebrunu): Gospod doktor, blagovolite pokazati mojemu novemu slugu, kje imamo svoj proviant. On in druga dva nosača naj ga hitro izlože, da moremo jesti. Meni že kar kruli želodec.

Lebrun: Brez dvoma, brez dvoma. Meni tudi; to nasprotuje vsaki higieni (odide s Kerfalom na levo).

6. prizor.

Serpellini, Sajo Bargaš.

Sajo Bargaš (previdno): Gospod komisar, ali ste sam?

Serpellini (osupnjen): Vi tu, Sajo Bargaš? Ali se ne bojite, da Vas kdo zasači?

Sajo Bargaš: Manj, kakor če Vas iščem na vojaški postaji.

Serpellini: Je res, da. Tu naju nihče ne opazuje. Brzo! Kaj prinašate novega?

Sajo Bargaš: Krasne novice. Tu (da Serpelliniju zavitek denarja), to je za belo slonovino in to (tiho) [mu izroči drugi zavitek] za črno! Za zadnje črne sužnje, ha! ha! Dvesto rupij, natančno prešteto.

Serpellini: Bravissimo! To ste izborno izvedli, Sajo.

Sajo Bargaš: A Vaši vojaki askari so svojo stvar tudi izborno izvršili. To so vam fantje! Ti razumejo svoje rokodelstvo, loviti črne sužnje.

Serpellini: Orožne vaje, nič kakor orožne vaje. Kaj naj počnem s kolonialnimi četami, ako bi jim od časa do časa ne dal posla, — razumete — to je moje načelo.

Sajo Bargaš: Zlato načelo za Vaš in moj žep, ha! ha! V bodoče računam pri svojih trgovinah zopet na Vašo pomoč.

Serpellini: Seveda, seveda — ako znate molčati, sicer gorje (seže po svoj revolver). Toda, proč zdaj! Moj novi sluga se bo vsak čas vrnil. Pred njim še nisem prav varen, ga še ne poznam. (V ozadju prineseta Kerfala in nek zamorček veliko potovalno košaro in dve steklenici šampanjca.)

Sajo Bargaš: Grem, že grem. Pa samo še eno besedo. Nekaj črne slonovine sem ukazal nesti v dobrem varstvu na Vašo postajo.

Serpellini: A, izborno! Po tem sem ravnokar hotel vprašati. Vi mislite resno vse, Sajo Bargaš! (Kerfala se splazi bližje ter neopažen posluša.)

Sajo Bargaš: Kar Vam ne ugaja, vzamem nazaj. Ostalo zaračunava pri prihodnji kupčiji. Med ženskami bi Vas opozoril posebno na dve Wagoni ženski, Ada in Matombe, dve krasni stvarici, mati in hčerka.

Kerfala (zase): Moja mama! Moja sestrica! Ali je mogoče. (Se takoj odplazi.)

Serpellini: Ada in Matombe. Posvetil jima bom posebno pozornost. Toda proč sedaj, proč! (Sajo odide.)

7. prizor.

Serpellini, dr. Lebrun, Kerfala, sluga (boy).

(Ko Kerfala in sluga pripravljata na izpraznjeni košari mizo, se dr. Lebrun bliža Serpelliniju v ospredje.)

Dr. Lebrun: Gospod distriktni komisar! Dovolite, da Vas kot zdravnik in v skrbi za Vaše človeštvu dragoceno zdravje prosim, da se lotite zajutrka. Vsako odlašanje bi škodovalo.

Serpellini: Prav moje mnenje, gospod dr. Lebrun. He, Kerfala, a osliček, sem hotel reči, ste li gotovi?

Kerfala (s servieto pod pazduho, zelo vljudno): Gospod komisar, servirano je! (Ko gresta Serpellini in dr. Lebrun roko v roki v ozadje k mizi, gleda Kerfala za njima in z dvignjeno pestjo): Le nažri se, ti lopov! Za mater in sestro se bom maščeval.

(Zastor.)

II. dejanje.

Jasa v pragozdu, levo čarovnikova kočica.

1. prizor.

Katikira. Takoj nato **Kerfala.**

Katikira: Slabi časi zame! Nikjer nihče zastrupljen ali umorjen, niti kravje kuge ni, ničesar, za kar bi bilo treba našim bogovom spravnih daritev. Od česa naj potemtakem živim? In povrh še nebodijihtreba, belokožci, ki mi ves posel pokvarijo. Bom moral res kaj drugega začeti.

Kerfala (naglo od leve): He, starec! Prezgodaj tožiš! Jaz ti pripravim lep zaslužek.

Katikira: Hitro povej!

Kerfala: Kraljeva teta je nenadoma umrla. Kaj praviš k temu? To se vendar ni moglo kar tako zgoditi!

Katikira: Ne, gotovo ne!

Kerfala: To tudi pravim. Gotovo je kak skrit sovražnik te smrti kriv.

Katikira: Čisto jasno!

Kerfala: In ta zasluži kazen.

Katikira: Strašno kazen. Pri živem telesu se mu mora drob zažgati.

Kerfala (si mane roke): Ha! ha! To je pravo! Vidiš, starec! Kralj in njegovi ministri so ravno na potu semkaj, da zvedo od tebe, kdo je kriv tetine smrti.

Katikira: Naj le pridejo!

Kerfala (položi veliko vrečo kavrov pred čarovnika): Ta vreča najlepših kavrijev je tvoja, ako napoveš, da more biti le belokožec tisti, ki je smrti kriv in ki zasluži maščevanje.

Katikira: Belokožec? Toda odkar smo zadnjo karavano pojedli, si nobeden belokožec ne upa v našo pokrajino.

Kerfala: Za to bom že jaz skrbel, starec! Le tako povej kralju, kakor sem ti ukazal. Če se moj načrt posreči, dobiš še eno vrečo kavrijev in še masten grižljaj povrh.

Katikira (mlaskne z jezikom): Še masten grižljaj! Krasno! Ti si vražji fant, le zanesi se name!

(Kerfala odide.)

2. prizor.

Katikira, Matumba, dva ministra, dva vojaka.

Matumba: Važna zadeva me je privedla k Tebi, poslušaj!

Katikira: Naj se nikar ne trudi tvoje Veličanstvo, razkladati mi jo. Še preden si došel, mi je veliki duh tožil tvojo bolest.

Ministra, vojaka: Ah, ah!

Matumba: Govori, starec!

Katikira: Nek zelo zloben čar je padel na tvojo kraljevsko rezidenco — in mojega kralja teta je žrtev tega zlobnega čara.

Matumba: Res je!

Ministra: Tako je!

Matumba: Modrost teče čez tvoje ustnice, starec!

Katikira: Še obilnejše bo tekla, ako pusti tvoje Veličanstvo te suhe ustnice namočiti.

Matumba: Razumem! (Vojakom.) Hitro bombe sem! (Ponudijo čarovniku posodo, katero izprazni do zadnje kapljice.)

Katikira (se globoko oddahne): To se je prileglo. Zdaj more Veliki duh mnogo živahneje govoriti iz tvojega služabnika. Slušaj, kralj! Ti bi ne bil ta, ki si, ako ne bi poizvedoval, odkod ta zlohotni čar.

Matumba: Zato smo prišli sem.

Ministra, vojaka: Da, zato smo prišli.

Matumba: Mi smo žejni krvi!

Ministra, vojaka: Da, krvi, krvi!

Matumba: Pa čigava kri naj teče? Kdo je kriv smrti moje tetke?

Katikira: To je zelo važno vprašanje. (Se splazi v svojo kočo ter se prikaže z dolgo kačo, ovito okrog sebe, njeno glavo drži k svojemu ušesu.) Pst! Pst! Že govori!

Matumba: Kaj govori?

Katikira (počasi in slovesno): Nobeden in eden.

Matumba: Kaj praviš?

Katikira: Eden in nobeden.

Matumba: Ali se hočeš norčevati iz nas?

Katikira: Nobeden in eden. (Nese kačo zopet nazaj v kočo.) Nobeden, to je, nobeden iz tvoje vasi, kralj, in sploh nobeden izmed črncev. Eden — en človek, kateremu se kri po žilah pretaka, topla, rdeča kri, v katero moraš ti svoje roke pomočiti. Hi! hi! — hi!

Matumba, ministra, vojaka (tresejo kopja): Kje je? Kdo je?

Katikira: Belokožec je! Kje je, ne vem. Ali izvoham ga že!

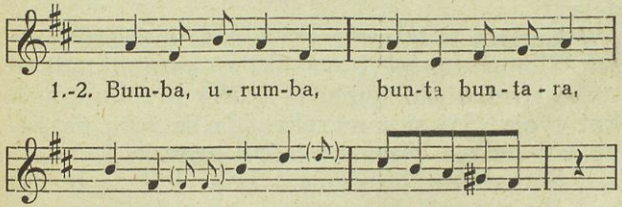
Matumba (voha): Resnično! Jaz ga tudi izvoham. Ne more več daleč biti.

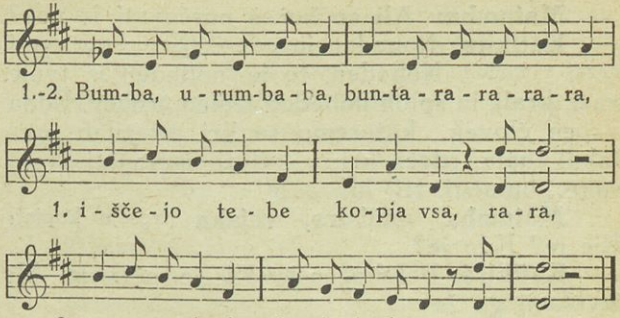
Vsi: Tudi mi ga izvohamo. Halo! To bo pojedina. Pi ače sem! (Kralj in vsi drugi pijejo iz bombe in postajajo vedno bolj divji. Zapojo in plešejo):

I. Búmba, urúmba, búntará,
bela, kje si dívjačina?
Búmba, urúmba, búntará,
iščejo tebe kopja vsa.

II. Búmba, urúmba, búntará,
bela koža trepetá.
Búmba, urúmba, búntará,
nam se želodec krohotá.

Ples kanibalov.

3. prizor.

Serpellini, Kerfala.

Serpellini (z lovsko puško): Prokleti fant! O slonih niti sledu ni nikjer. Gotovo sva že davno zgubila pravo pot. Kje bom prišel spet s svojimi vojaki skupaj?

Kerfala: O, zaradi vojakov si ne delaj skrbi! Ti najdejo že brez tebe nazaj v svojo postajo.

Serpellini: Pa midva?

Kerfala: Privedel te bom na cilj in hitreje kot si misliš. Napravi si udobno tu pod drevjem. (Mu odvzame puško ter ji odvzame naboje.)

Serpellini (mu hoče vzeti puško): Fant, kaj delaš?

Kerfala (vrže puško proč): No, kaj! Zabavam se! Slonov res ne bova našla, zato ti tudi ni treba streljati. In sploh: ta puška je toliko moja kot tvoja. Saj si sam rekel, da se nam na zapovedi belega Boga ni treba ozirati.

Serpellini: Nesramnež! Ti se boš za te besede že pokoril. V imenu postave! Daj mi mojo steklenico! Grlo je vse izsušeno.

Kerfala (mu da steklenico.)

Serpellini (jo nastavi, a takoj vrže proč): Niti kapljice več notri! Kdo je izpraznil? Odgovori!

Kerfala (zmiga z rameni): Mar li jaz vem? Najbrž je storil kak nosač iz nepremagljivega nagnenja. Ali sem morda storil to jaz sam, kaj vem?

Serpellini: Gadja zalega! Ko bi nikdar ne bil storil koraka v to prokleto deželo. Proč od tod! Na postajo! (Zase.) Nič dobrega ne pričakujem tukaj.

4. prizor.

Prejšnja. Matumba, ministra, vojaka, Katikira.

(Ko hoče Serpellini odhiteti, pridrve zamorci in vihte kopja.)

Katikira (Kerfalu): Ali je ta?

Kerfala: Ta je!

Katikira: Nadenj! (Zamorci obkrožijo Serpellinija.)

Serpellini: Ha! Izdajstvo! Kerfala, mojo puško!

Kerfala: Je brez nabojev. Udaj se!

Matumba: Molči, pes! Ti si mojo teto spravil s sveta. Maščevanje!

Vsi: Da, maščevanje, kri!

Serpellini: Zamorci, poslušajte me vendar! Jaz prihajam kot prijatelj k vam.

Matumba (porogljivo): Kdo ti bo verjel? (Zamorcem.) Zvežite ga, potem naj govori! (Mu zvežejo noge na bruno, roke na hrbtu.)

Serpellini: V imenu postave! Če se pregrešite nad menoj, boste kaznovani! Kerfala, razloži jim vendar, kdo da sem!

Kerfala: To sem že davno storil.
(Zamorci ogledujejo Serpellinija od vseh strani.)

Zamorci (med seboj): Ni slab! Lahko bi bil debelejši. Ali naj še čakamo? Kralj naj odloči!

Katikira (začrta na roki od lakta in na prsih en kos, isto stori Matumba).

Serpellini: Proč! Kaj delate?

Katikira (Kerfalu): No, še ti si določi svoj kos.

Kerfala: Pfuj! Ne maram! (Zase.) Skoro mi je žal, da sem to storil. Če bi o. Klement to vedel!

Serpellini: Proč, proč! Gnusite se mi!

Matumba: Tu ne pomaga noben krik, belokožec! V nekaj trenutkih pa bo konec.

Serpellini: Kaj hočete z menoj početi?

Matumba: No, nikar ne vprašuj tako neumno! Pojedli te bomo. Vsak si je že določil svoj kos. (Katikiru.) Starec, vzemi svoj nož! Tebi gre prednost,

Serpellini (vpije): Na pomoč! Na pomoč!

Katikira: Ne, prednost gre temu mladeniču. On nam je prignal ptiča v mrežo. (Kerfalu.) Pa nikar ne pozabi na kavrije!

Matumba (Kerfalu): Torej, zabodi!

Kerfala: Ta posel prepustim Vam. Toda eno besedo bi še rad govoril z belokožcem, preden umrje.

Matumba: Napravi kratko!

Kerfala (Serpelliniju): Ali mi hočeš povedati, kdo je Saju Bargašu pomagal napasti mojo rojstno vas? Povej resnico! Gre ti za življenje!

Serpellini: Vojaki, askari, jaz jih nisem mogel brzdati.

Kerfala (porogljivo): Tako? Še ob smrti lažeš! In kdo je pa skril drugi del sužnjev, ko je Sajo Bargaš prvi del dobil?

Serpellini: Sužnji so iskali varstva na moji postaji.

Kerfala: Trikratni lažnik! In obe sužnji, Ada in Matombe, mati in hči, kje ju skrivaš? Da veš, moja mati in moja sestra sta. Ako poveš, kje sta, te morem morda še rešiti

Serpillini (zase): Zdaj razumem. Tako se maščuje zamorec. (Glasno.) Kerfala, spravil sem ju na angleško ozemlje, k nekemu Arabcu v varnem spremstvu.

Kerfala: K nekemu Arabcu? Torej si ju zopet prodal? Povej resnico!

Serpellini (žalostno): V žepu moje suknje je dovolj denarja, da ju zopet odkupiš. Vzemi vse, kar imam, fant, samo reši me, pomagaj mi!

Matumba (nevoljen): No, sta li gotova? (Zamorcem.) Možje, na delo! (Zagleda o. Klementa.) Oj, ali nam prileti še drugi ptiček v mrežo? Srečen dan, zares! Čujmo, kaj hoče.

5. prizor.

Prejšnji, o. Klement, Ludovik, Ebuna.

Kerfala (hiti k o. Klementu): Oče, ti tukaj? Beži, beži, reši se!

O. Klement: Ti si, moj deček? Moje srce me vendar ni motilo!

Kerfala (prestrašen): Beži! Sicer je tvoja smrt. To so ljudožrci in so žejni krvi.

O. Klement: Pusti me, saj ravno zato prihajam, da bi svoje divje sosede spoznal bližje. Morda so boljši, kot se o njih govori. (Zagleda Serpellinija.) Kaj pa to? Vi, gospod komisar? In ujet?

Serpellini: (škripa z zobmi): Da, ujet in izdan od tega črnega psa.

O. Klement: Kerfala?

Kerfala: O oče! On je ropar moje mamice in sestre. Maščevanje je kuhalo tu notri (pokaže na srce) in pozabil sem tvoje nauke.

O. Klement: Nesrečnež! Toda, morda je rešitev še možna. (Se bliža zamorcem, ki ga nezaupljivo ogledujejo.) Možje! Prihajam kot prijatelj, da naučim vaše otroke kaj koristnega, kakor ta dva tukaj (pokaže na Ebuna in Ludovika). Kot prijatelj vas prosim, spustite tega belokožca.

Matumba: Zato lahko dolgo prosiš.

Katikira: Ta je že naš!

Zamorci (vsi): Da, naš je, naš!

Matumba: In jaz ti svetujem, pojdi s svojimi otroci tja, odkoder si prišel, sicer sta v eni uri dva mrtva, namesto enega. Razumeš?

O. Klement: Umoriti hočete belokožca? Kaj vam je storil?

Matumba: On je kriv smrti moje tete. Ako njegove krvi ne prelijemo in pijemo, pride jeza velikega fetiša nad nas.

O. Klement: Vaš fetiš je prazen strah, ljubi možje. Njegove jeze se vam ni treba bati. Toda en velik Bog je tu gori, ki umor in uboj strogo prepoveduje, tega morate poslušati.

Matumba: Kdo nam pove, da resnico govoriš? Saj te ne poznamo. Seveda, ko bi bil ti oče Franc! Ta zna dež delati in kačji pik odpraviti.

Zamorci (vsi): Ta je velik mož, dober mož.

O. Klement (razveseljen): Vi poznate o. Franca? Vidite, možje, jaz sem pa njegov brat.

Kerfala, Ludovik, Ebuna: Res je, mí smo priče.

Katikira (divje): Četudi je ta očeta Franca brat, to ni noben vzrok, da ne bi zaklali belo-

kožca. Možje! Veliki duh hoče krvi. (Zase.) Prokleti belokožci! Vedno mi motijo moj posel.

Zamorci: Da, da! Kri mora teči. Veliki duh zahteva!

O. Klement (odločno): Potem pa umorite mene in pustite tega. On je mogočen mož in njegova smrt pride desetkrat nad vas. Saj poznate njegove vojake-askarije.

Matumba (zamorcem): No, kaj pravite?

Prvi minister: Če je ta res tako mogočen mož in si mi z njegovo smrtjo nakopljemo askarije na glavo —

Drugi minister: In če oče Franc to izve in noče več naših bolnikov zdraviti —

Prvi minister: Morda je najboljše, če obadva izpustimo.

Katikira: Neumneži! Možje! Ubijte oba! Jaz bom skrbel zato, da čez noč o njih ne ostane niti koščica.

Matumba: Ne, še ne! Stvar moramo dobro preudariti. Jezo vojakov izzvati, se mi ne zdi pametno. Skličimo veliki svèt in druge čarovnike! Kakor ti odločijo, tako naj se zgodi.

Zamorci (vsi): Naj bo!

Matumba: Dva ostaneta tukaj za stražo. Ako skuša kateri izmed teh dveh pobegniti, ga zabodita! (Serpelliniju in o. Klementu.) Ali sta slišala?

O. Klement: Bodi brez skrbi! Jaz ne zbežim in ta ne more, ker je zvezan.

Matumba (Katikiru, na dečka kažoč): In ta-le, tukaj? Temu kodroglavemu Kerfalu nič ne zaupam.

Katikira: Jaz tudi ne. Vzemi ga za sužnja s seboj. (Se obrne.) Toda, kje pa je?

Matumba: Zbežal — lopov, ni neumen. (Vojakoma.) Kaj sta pustila fanta zbežati?

Vojaka: Mislila sva, da je prijatelj našega čarovnika. Ali naj hitiva za njim?

Matumba: Ne! (Kaže na Ludovika in Ebuna.) Ta dva mi zadostujeta — zvežite ju! (Ju zvežejo.)

Ludovik, Ebuna: Oče, usmiljenje, pomoč!

O. Klement: Uboga deca! Ne morem storiti za vaju drugega kot moliti. Marija vaju čuvaj!

Matumba: Dovolj krika! Naprej!

(Vsi, razen Serpellinija, o. Klementa in dveh vojakov, odidejo.)

6. prizor.

Serpellini, o. Klement, vojaka.

Serpellini: Prokleti črnci! Vidite, pater, kaj ste pri teh krvožejnih kanibalih dosegli. Samo malo odloga, da postane najino meso mehkejše za njihove zobe. Huj, grozno, grozno!

O. Klement: Od teh ubogih nevednežev res ni drugega pričakovati; saj še niso poučeni v krščanstvu. A odlog nama je poslal Bog, g. komisar, morda v najino rešitev. Zahvaliva se mu!

Serpellini (porogljivo): Storite to vi, pater! Klel bi peklensko naključje, ki me je vrglo tem zverinam v roke. Hitra smrt bi mi bila ljubša, kot to čakanje. Ko bi imel puško v rokah, kot muhe bi cepali ti prokleti črnci.

O. Klement: Pomirite se, pustite te morilne misli! V eni uri bova stala že morda pred večnim sodnikom.

Serpellini: Kaj sodnik! Vi magari ga imate, jaz ne vem nič o njem. Po smrti je vsega konec. To ravno me napolnjuje z besnostjo. V najlepši

moški dobi naj zgubiva življenje! Prišel sem v Afriko, da bi tako šele prav živel, neodvisno in svobodno — in zdaj naj bo vse končano — vse. —

O. Klement: Vse končano? Ne, ubogi prijatelj! Smrt je samo prehod k novemu življenju. In to bo življenje sreče, če zopet verujete v Boga in obžalujete.

Serpellini: Verovati? Neokusna beseda, moj dragi! Kdor veruje, mora imeti eno vero za pravo, druge za krive. Meni so vse vere enakovredne, odkar sem prispel na svobodno stališče pravega človečanstva. Pri tem ostanem in punktum!

O. Klement: Nesrečnež! Ne bom zapravljal besed, boljša je molitev. (Zase.) Zamorce bi ložje spreobrnil, kot pa takega preolikanega svobodnjaka. (Izvleče misijonski križ, poklekne, ga drži krčevito pred očmi.) O Bog, imej usmiljenje s tem zaslepljencem! Pošlji mu žarek svoje nebeške luči! Pri tvoji dragoceni krvi te prosim zanj in pri svojem življenju, katerega bom kmalu smel za te žrtvovati. (Pritisne goreče križ na svoje ustnice in skoči pokonci.) O, kakšna sreča! Jezus moj, morda še eno uro in smel te bom gledati, pri tebi počivati! O božji prijatelj, pri tebi bom smel bivati vekomaj, vekomaj! O trikrat blagoslovljena Afrika! Mislil sem, da brez koristi tu živim in zdaj smem svojo kri preliti, kot seme novih kristjanov.

Serpellini: Pater! Pater!

O. Klement (zase): Kliče me. Morda se mu je zganila vest?

Serpellini: Kaj bi bilo, ako bi skusili moje noge od tega prokletega bruna odvezati. Vi imate proste roke.

O. Klement: Nemogoče, prijatelj! Ko bi le poskusil, bi bila oba umorjena. Nočem na ta način najine smrti pospešiti.

Serpellini (ognjevito): Bahač! Bojazljivec! Prej hlini pogum, potem si ne upa ničesar —! Kaj pa je to? Ali slišite? Zlomek! (Sliši se tuljenje zverine.)

O. Klement: Morda so opice, ki se po drevju zabavajo.

Serpellini: Ne, ne! Poznam te glasove. Hijene so! Na tem kraju je gotovo že dovolj krvi teklo in so se vršili strašni zločini. Zverina ima dober nos. Jutri pridejo po najine ostanke! Huj!

O. Klement: Lahko mogoče! (Polglasno poljublja križ.) »Zrno Kristusovo sem, naj me zmeljejo zobje divjih zverin, da bom nekoč neomadeževan kruh.«

Serpellini (jezno): Molčite! S svojimi neslanostmi mi zagrenite še zadnje trenutke življenja. (Po pavzi, nenavadno besneč.) Pomoč! Pomagajte! Nočem umreti! Ne maram umreti! Pomagajte! Rešite me!

7. prizor.

Prejšnji, o. Franc, dr. Lebrun, Matumba, ministra, Kerfala, Ludovik, Ebuna.

O. Franc (prihaja z dečki in dr. Lebrunom, zamorci slede): Tu je zaželjena pomoč! Prizanašajte svojemu grlu, gospod komisar!

O. Klement: Rešitev! Osvoboditev! O, ali je to rešitev, ki pravo rešitev odlaga za leta?

Serpellini (jecljaje): Ali — ali je resnica! O, srečen slučaj!

O. Franc (kralju): Pobratim! Ukaži, da temu odvežejo bruno. (Se zgodi. Serpelliniju in

o. Klementu, kazoč na Kerfala.) Za Bogom se imate temule zahvaliti za rešitev. Hitel je, kar so ga nesle noge, k misijonski postaji. K sreči sva se z dr. Lebrunom že podala na pot, vas iskat. Na potu smo srečali kralja. Kot krvna pobratima sva obhajala veselo svidenje in kralj je ugodil moji prošnji, da vaju izpusti.

Matumba: Za dva vola, pater. Ne pozabi ju! Moji ljudje imajo velike želodce.

O. Franc (smeje): Dobil ju boš in še patat povrhu. Samo obljubiti mi morate, da niti ne poskusite več, vzeti človeško meso med zobe.

Prvi minister: Hm! Ti zahtevaš preveč! Ne veš, kako okusno je!

Zamorci (vsi mlaskajo z jezikom): Oj, kako dobro je! Zlomkov belokožec, ki ga nam ne privošči!

Matumba (zamorcem): Molčite! Jaz edini smem tu govoriti. O. Franc je dober. On nas zdravi in uči. Njegova vera torej mora biti dobra. A ona prepoveduje umor in jed človeškega mesa. Tega se bomo jaz in moji podložni odslej držali. (O. Klementu.) In ti belokožec, dobro mi došel kot brat mojega brata. Tu sprejmi zopet svoje učence.

O. Klement (objame Ludovika in Ebuna): O, draga otroka, kako sem trepetal za vaju. Kako hitro je vaju Marija rešila.

Kerfala (se bliža o. Klementu): In jaz, oče, ali smem še biti tvoj otrok?

O. Klement: Ali moreš svojemu sovražniku odpustiti, fant?

Kerfala: Sem že davno storil. Ko sem ga privabil v zasedo, sem se že kesal in ko sem celo videl, da je prišlo tvoje življenje v nevarnost — oj oče — (si zakrije oči).

O. Klement (ginjen objame Kerfala): Verjamem ti, ubogo dete. Pojdi nazaj v misijon, kamor, ako Bogu prav, prideta tudi tvoja mati in sestra.

Kerfala: O sreča!

O. Franc: Da, v misijon — dvignimo se!

Matumba: Ne, belokožec, najprej še z nami v našo vas. (Ko vidi, da se o. Franc in o. Klement vprašujoče spogledata.) Nič se ne bojte! Smrt vsakemu, ki vam ali vašim otrokom skrivi samo en las. Le pojdita, morata zdraviti naše bolnike in mi vama pošljemo svoje otroke k pouku, da postanejo učeni in spretni, kakor ti-le, in da spoznajo Boga, ki je še močnejši, kot naš fetiš.

O. Franc: Sprejeto. Toda, kaj napravi naš gospod komisar? (Serpelliniju). Vidite, gospod komisar, kako ravno vera, kateri nasprotujete, napravi iz teh volkov jagnjeta. — Izvolite nas tudi Vi spremljati.

Serpellini (še ves razburjen): Hvala lepa! Dogodki zadnjih ur so moje živce prehudo pretresli. Hočem miru. Doktor, prašek, prosim!

Dr. Lebrun (izvleče žepno lekarno ter ponudi Serpelliniju prašek): Samo za olajšavo, gospod komisar; potrebni pa ste korenitega zdravljenja.

Serpellini: Res! Da, res! Dal se bom prestaviti v Evropo nazaj. Afrikansko podnebje mi nikakor ne prija.

O. Klement: Prav istega mnenja sem. Ko pridete v Bruselj, pa povejte vladnim gospodom, naj s svojimi odredbami nikar ne motijo verskega pouka med zamorci in naj pomislijo, da je v Afriki krščanstvo vsaj zato dobro, da varuje belokožce pred zobmi ljudožrcev.

Serpellini: Moji živci so še preveč razburjeni, da bi mogel to vprašanje raziskovati. Silno

me vleče v domovino. Ali potujete z menoj, gospod doktor?

Dr. Lebrun: Brez dvoma, brez dvoma, gospod komisar!

O. Klement: Potujte srečno, gospod komisar!

Zamorčki: Srečno pot, gospod komisar!

(Zastor pade.)

KONEC.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJI (17U (17UNICA
00000462021

Izdala in založila
Družba sv. Petra Klaverja
za afriške misijone in oproščenje sužnjev,
Ljubljana,
~~Miklošičeva cesta 3.~~
Metelkova ul. 1

Igre iz založbe iste družbe:

Lakota v črni deželi. V enem dejanju. Dr. Hugo Mioni, prevel J. Pristov, S. J.

Klic božji. V treh dejanjih. Poslovenil Angelik.

Male pomožne misijonarke. V treh dejanjih. Spisal Angelik.

Mihcu se je sanjalo. V enem dejanju. Spisal Fr. Markež.

Umijmo zamorčka. V enem dejanju. Prevel Angelik.

Tarcizij. V dveh dejanjih. Sp. O. Höll.

Spisi in povesti.

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev. J. Pristov, D. J.

Škapulir sužnja. M. Tr. Ledóchowska.

Spreobrnjenje črne princezin'e. Henrik Streicher.

Janko in njegov angel. Dr. Hugo Mioni.

Pomoč za Afriko. M. Tr. Ledóchowska.

Povest o Marički. M. Tr. Ledóchowska.

Pomoč za Afriko. M. I.

N UNIV. KNJIŽNICA
Ljubljana
108045

